

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

ΟΙ ΕΠΙΒΑΤΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΒΑΘΡΑΣ 5

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΟΥΛΑ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αϊόνα

08:05 Χάμπτον Κορτ προς Γουότερλου

Ως τη στιγμή που ένας άνθρωπος κινδύνεψε να πεθάνει μπροστά στα μάτια της στο τρένο των 08:05, η μέρα της Αϊόνα ήταν όπως κάθε άλλη.

Έφευγε από το σπίτι της πάντα στις επτά και μισή. Της έπαιρνε κατά μέσο όρο είκοσι λεπτά για να πάει στον σταθμό με τα πόδια, φορώντας τακούνια, που σήμαινε ότι συνήθως έφτανε δεκαπέντε λεπτά πριν το τρένο της αναχωρήσει για τον σταθμό Γουότερλου. Δύο λεπτά αργότερα, αν φορούσε τις γόβες Louboutin.

Η έγκαιρη άφιξη στον σταθμό ήταν υψίστης σημασίας εφόσον ήθελε να πιάσει τη συνηθισμένη θέση της, στο συνηθισμένο βαγόνι της, που ήταν αυτό ακριβώς που ήθελε. Μπορεί η καινοτομία να ήταν υπέροχο πράγμα στη μόδα ή τον κινηματογράφο ή και στη ζαχαροπλαστική ακόμα, αλλά ήταν ανεπιθύμητη σε ό,τι είχε να κάνει με τις καθημερινές μετακινήσεις της για τη δουλειά.

Ο αρχισυντάκτης της Αϊόνα της πρότεινε κάποια στιγμή να ξεκινήσει να *εργάζεται από το σπίτι*. Ήταν πολύ της μόδας, της είπε, επίσης η δουλειά της μπορούσε να γίνει εξίσου καλά και με τηλεργασία. Προσπάθησε να την πείσει να απαρνηθεί τον προσωπικό της χώρο στο γραφείο με διάφορα καλοπιάσματα, όπως μία ώρα παραπάνω ύπνο και μεγαλύτερη ευελιξία, ενώ όταν αυτά απέβησαν μάταια, επιχείρησε να τη φέρει προ τετελεσμένου, αναγκάζοντάς τη να συμμορφωθεί με μια απαίσια πρακτική ονόματι «*ζεστό γραφείο*», που –όπως διαπίστωσε η Αϊόνα– ήταν η επιχειρηματική αργκό για το *κοινόχρηστο γραφείο*. Από παιδί ακόμα, η Αϊόνα απεχθανόταν να μοιράζεται πράγματα. Εκείνο το μικρό επεισόδιο με την κούκλα Barbie είχε μείνει ανεξίτηλα χαραγμένο στη μνήμη της, όπως αναμφίβολα και στων συμμαθητών της. Όχι, τα προσωπικά όρια ήταν απαραίτητα. Ευτυχώς, οι συνάδελφοι της Αϊόνα αντιλήφθηκαν γρήγορα ποιο ήταν το αγαπημένο της γραφείο, το οποίο και μετατράπηκε από ζεστό σε ξεκάθαρα παγερό.

Η Αϊόνα λάτρευε να πηγαίνει στο γραφείο. Της άρεσε να συναναστρέφεται με νέους ανθρώπους που της μάθαιναν τη μοντέρνα διάλεκτο της νεολαίας, της έβαζαν να ακούει τα αγαπημένα τους καινούργια κομμάτια και της έλεγαν τι να παρακολουθεί στο Netflix. Ήταν σημαντικό, ιδίως στο επάγγελμά της, να αφουγκράζεται, με το ένα αυτί τουλάχιστον, τον σφυγμό της εποχής. Η Μπία, να 'ναι καλά, είχε μαύρα μεσάνυχτα από το σύγχρονο πνεύμα των καιρών.

Παρ' όλα αυτά, δεν ανυπομονούσε και τόσο για την αξιολόγηση 360 μοιρών που της είχε προγραμματίσει για σήμερα ο νέος της αρχισυντάκτης. Ακουγόταν υπερβολικά προσωπική. Στην ηλικία της (πενήντα επτά), δεν άρεσαν σε κανέναν οι πολύ στενές αξιολογήσεις και οπωσδήποτε όχι από κάθε πιθανή γωνία. Κάποια πράγματα καλύτερα να έμεναν στη φαντασία. Ή και να μην τα σκεφτόσουν καν.

Και, τέλος πάντων, τι ήξερε αυτός; Όπως οι αστυνομικοί και οι γιατροί, έτσι και οι αρχισυντάκτες της έμοιαζαν να γίνονται όλο και πιο νέοι με κάθε χρόνο που περνούσε. Ο συγκεκριμένος, απίστευτο κι όμως αληθινό, γεννήθηκε μετά τον Παγκόσμιο Ιστό. Δεν είχε γνωρίσει ποτέ έναν κόσμο όπου τα τηλέφωνα είχαν καλώδια που συνδέονταν στον τοίχο και ήσουν αναγκασμένος να αναζητάς πληροφορίες στην *Εγκυκλοπαίδεια Μπριτάνικα*.

Η Αϊόνα αναπολούσε, με μια δόση νοσταλγίας, τις ετήσιες αξιολογήσεις της όταν ξεκίνησε να δουλεύει στο περιοδικό, πριν από τριάντα χρόνια σχεδόν. Τότε δεν τις ονόμαζαν «αξιολογήσεις», φυσικά. Ονομάζονταν «γεύματα» και γίνονταν στο Σαβόι Γκριλ*. Το μόνο αρνητικό τους ήταν το γεγονός πως η Αϊόνα ήταν αναγκασμένη να διώχνει ευγενικά, και σε τακτική βάση, τη χοντρή, ιδρωμένη παλάμη του αρχισυντάκτη της από τον μηρό της. Ωστόσο, με τον καιρό είχε γίνει εξπέρ σε αυτό, ενώ σχεδόν άξιζε την ταλαιπωρία για τη γλώσσα μενιέρ, που της σέρβιρε επιδέξια

* Savoy Grill, το ένα από τα δύο φημισμένα εστιατόρια του πολυτελούς ξενοδοχείου Savoy στο Λονδίνο].

ξεκοκαλισμένη ένας υποτακτικός σερβιτόρος με γαλλική προφορά, με τη συνοδεία ενός μπουκαλιού με παγωμένο Σαμπλί. Προσπάθησε να θυμηθεί την τελευταία φορά που κάποιος –εκτός από τη Μπία– είχε επιχειρήσει να τη χουφτώσει κάτω από το τραπέζι, αλλά δεν τα κατάφερε. Κάπου στις αρχές της δεκαετίας του '90, εν πάση περιπτώσει.

Η Αϊόνα κοιτάχτηκε στον καθρέφτη του χολ. Για σήμερα είχε διαλέξει να φορέσει το αγαπημένο της κόκκινο ταγιέρ – εκείνο που δήλωνε *Δεν παίζω παιχνίδια και Ούτε να το διανοηθείς, κύριος*.

«Λούλου!» φώναξε, για να ανακαλύψει ότι το γαλλικό μπουλντόγκ βρισκόταν ήδη δίπλα στα πόδια της, έτοιμο να φύγει. Άλλο ένα πλάσμα της συνήθειας. Έσκυψε για να περάσει το λουρί στο φούξια κολάρο του σκύλου, που είχε το όνομα της Λούλου γραμμένο με ψεύτικα διαμάντια πάνω του. Η Μπία δεν ενέκρινε τα αξεσουάρ της Λούλου. *Αγάπη μου, σκυλί είναι, όχι παιδί*, της είχε πει άπειρες φορές. Η Αϊόνα το ήξερε πολύ καλά. Τα παιδιά τη σήμερα ήταν εγωκεντρικά, τεμπέλικα και κακομαθημένα, σκεφτόταν. Καμία σχέση με την αγαπημένη Λούλου.

Η Αϊόνα άνοιξε την εξώπορτα και γύρισε προς τη σκάλα, φωνάζοντας όπως πάντα «Αντίο, Μπία! Φεύγω για το γραφείο. Θα μου λείψεις!»

Το πλεονέκτημα του να παίρνει το τρένο από τον σταθμό Χάμπτον Κορτ ήταν πως εκεί τελείωνε η γραμμή ή αποκεί ξεκινούσε, ανάλογα, φυσικά, με το προς τα πού πήγαινες. Κάπου σε όλο αυτό υπήρχε ένα δίδαγμα ζωής, σκεφτόταν

η Αϊόνα. Από την εμπειρία της, κάθε τέλος έκρυβε τις περισσότερες φορές μια νέα αρχή. Ωραίο αυτό, έπρεπε να το συγκρατήσει για να το χρησιμοποιήσει στη στήλη της. Έτσι, οι συρμοί ήταν πάντοτε –εφόσον έφτανες αρκετά νωρίς– σχετικά άδειοι. Αυτό σήμαινε πως η Αϊόνα κατάφερνε συνήθως να πιάνει την αγαπημένη της θέση (έβδομη σειρά, δεξιά πλευρά, το κάθισμα που κοιτούσε μπροστά, με το τραπεζάκι) στο αγαπημένο της βαγόνι: το τρίτο. Η Αϊόνα προτιμούσε ανέκαθεν τους μονούς από τους ζυγούς αριθμούς. Δεν της άρεσαν τα υπερβολικά στρογγυλά ή βολικά πράγματα.

Η Αϊόνα κάθισε, βάζοντας τη Λούλου στο διπλανό κάθισμα, και άρχισε να τακτοποιεί τα πράγματά της μπροστά της. Το θερμός της με το πράσινο τσάι, μια πραγματική βόμβα αντιγηραντικών αντιοξειδωτικών· ένα πορσελάνινο φλιτζάνι με το πιατάκι του, γιατί το να πίνεις τσάι από πλαστικό ποτήρι ήταν σε κάθε περίπτωση αδιανόητο· την πρόσφατη αλληλογραφία της και το iPad της. Ήταν μόλις δέκα στάσεις μέχρι τον σταθμό Γουότερλου και η διαδρομή των τριάντα έξι λεπτών της πρόσφερε την ιδανική ευκαιρία για να προετοιμαστεί για την υπόλοιπη μέρα.

Ενώ το τρένο γέμιζε ολοένα και περισσότερο σε κάθε στάση, η Αϊόνα συνέχιζε να εργάζεται μακάρια κλεισμένη στη μικρή φούσκα της, εξαίσια ανώνυμη και απαρατήρητη. Άλλο ένα πρόσωπο ανάμεσα στα χιλιάδες πανομοιότυπα πρόσωπα των ανθρώπων που χρησιμοποιούσαν καθημερινά τα μέσα μαζικής μεταφοράς για να πάνε στη δουλειά τους, χωρίς κανείς να της δίνει την παραμικρή σημασία.

Οπωσδήποτε, κανείς δεν μιλούσε, ούτε σε αυτήν ούτε στον οποιονδήποτε άλλο. Όλοι γνώριζαν τον δεύτερο νόμο των καθημερινών μετακινήσεων με το τρένο για τη δουλειά: επιτρέπεται να γνέψεις σ' έναν συνεπιβάτη που έχει συναντήσει πολλές φορές ή ακόμα –σε εξαιρετικές περιπτώσεις– να ανταλλάξεις ένα ξερό χαμόγελο ή ένα στριφογύρισμα των ματιών με αφορμή μια αναγγελία του εισπράκτορα από το μεγάφωνο, αλλά ποτέ, μα ποτέ δεν πιάνεις κουβέντα. Εκτός και αν ήσουν παλαβός. Που αυτή δεν ήταν, παρά τα όσα λέγονταν.

Ένας ασυνήθιστος θόρυβος έκανε την Αϊόνα να σηκώσει τα μάτια της. Αναγνώρισε τον άντρα που καθόταν μπροστά της. Δεν έπαιρνε συνήθως αυτόν τον συρμό, αλλά τον έβλεπε συχνά στην επιστροφή, στο τρένο των 18:17 από τον σταθμό Γουότερλου. Τον είχε προσέξει λόγω του εξαιρετικά προσεγμένου του ντυσίματος που κανονικά θα θαύμαζε, αν δεν της χαλούσε τη συνολική εικόνα το φοβερό τουπέ του, σε στιλ «εγώ είμαι και άλλος κανένας» το οποίο συναντάς μόνο σε λευκούς, ετεροφυλόφιλους άντρες με τεράστια οικονομική άνεση. Το μαρτυρούσε η τάση του να κάθεται με ανοιχτά τα πόδια και να μιλάει με εξαιρετικά δυνατή φωνή στο κινητό του τηλέφωνο *περί χρηματιστηρίων και θέσεων αγοράς*. Μια φορά, τον είχε ακούσει να μιλάει για τη γυναίκα του με τον χαρακτηρισμό *η πρήχτρα*. Κατέβαινε πάντοτε στον σταθμό Σέρμπιτον, το οποίο για κάποιο λόγο δεν της κολλούσε. Η Αϊόνα έδινε παρατσούκλια σε όσους επιβάτες αναγνώριζε, και του συγκεκριμένου ήταν «σενιαρισμένος αλλά σεξιστής Σέρμπιτον».

Στην προκειμένη περίπτωση, η στάση του σώματός του δεν έδειχνε και τόση αυταρέσκεια. Ίσα ίσα, φαινόταν να υποφέρει. Είχε σκύψει μπροστά και έπιανε τον λαιμό του, βγάζοντας ήχους που θύμιζαν κάτι ανάμεσα σε βήχα και εμετό. Το κορίτσι που καθόταν δίπλα του –μια όμορφη κοπέλα με κόκκινα μαλλιά πιασμένα κοτσίδα και ολόδροση επιδερμίδα, την οποία θεωρούσε σίγουρα δεδομένη, αλλά μια μέρα θα αναπολούσε με νοσταλγία– είπε, μάλλον αγχωμένα, «Είστε καλά;» Αλλά όχι, προφανέστατα δεν ήταν καθόλου καλά. Σήκωσε τα μάτια του, σαν να ήθελε να πει κάτι, αλλά οι λέξεις έμοιαζαν να έχουν σκαλώσει στον λαιμό του. Έκανε μια χειρονομία δείχνοντας προς τη μισοφαγωμένη φρουτοσαλάτα που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι μπροστά του.

«Νομίζω ότι πνίγεται με μία από τις φράουλές του. Ή, ίσως, με ρώγα από σταφύλι» είπε η κοπέλα. Η κατάσταση του έχρηζε προφανώς άμεσης βοήθειας. Δεν είχε σημασία ακριβώς ποιο από τα φρούτα την είχε προκαλέσει. Η κοπέλα άφησε κάτω το βιβλίο που διάβαζε και τον χτύπησε από πίσω, ανάμεσα στα οστά της ωμοπλάτης. Ήταν το είδος του μαλακού χτυπήματος που συνοδεύεται συχνά από τις λέξεις *καλό σκυλάκι*, αλλά σε καμία περίπτωση αυτό που απαιτούσε η περίπτωση.

«Όχι, πρέπει να βάλεις περισσότερη δύναμη» είπε η Αϊόνα, που έσκυψε πάνω από το τραπέζι και του έριξε ένα γερό χτύπημα με την κλειστή γροθιά της, το οποίο ευχαριστήθηκε πολύ περισσότερο απ' όσο δικαιολογούσαν οι συνθήκες. Προς στιγμήν επικράτησε σιωπή και της φάνη-

κε πως ο άντρας συνήλθε, αλλά αμέσως μετά συνέχισε να ασφυκτιά. Το πρόσωπό του είχε πάρει μια στικτή μοβ απόχρωση και τα χείλη του είχαν αρχίσει να ασπρίζουν.

Τι τώρα, θα πέθαινε επιτόπου στο τρένο των 8.05; Πριν καν φτάσουν στο Γουότερλου;

Πιρς

08:13 Σέρμπιτον προς Γουότερλου

Η μέρα του Πιρς δεν πήγαινε καθόλου καλά. Κατ' αρχάς, δεν είχε πάρει το συνηθισμένο του τρένο. Κανονικά, ήθελε να βρίσκεται στο Σίτι πριν από το άνοιγμα των αγορών, αλλά το σημερινό πρόγραμμα είχε πάει κατά διαόλου εξαιτίας της απόφασης της Κάντιντα να απολύσει την γκουβερνάντα τους την προηγούμενη μέρα.

Η Μάγκντα ήταν η τρίτη γκουβερνάντα που είχαν προσλάβει φέτος και ο Πιρς έτρεφε πολλές ελπίδες ότι θα έμενε τουλάχιστον μέχρι το τέλος της σχολικής χρονιάς. Αλλά, επέστρεψαν νωρίτερα από ένα καταστροφικό οικογενειακό διήμερο και βρήκαν τη Μάγκντα στο κρεβάτι με τον κηπουρό, καθώς και ίχνη κοκαΐνης μαζί μ' ένα τυλιγμένο χαρτονόμισμα πάνω σε μια δερματόδετη έκδοση του Γκρούφαλο*. Ίσως ο Πιρς να κατάφερνε να πείσει την Κάντιντα

* Παιδικό βιβλίο της Julia Donaldson (κυκλοφορεί από τις Εκδό-

να περιοριστεί σε μια απλή προειδοποίηση, με το σκεπτικό ότι η Μάγκντα είχε άδεια όταν έγιναν όλα αυτά, αλλά η βεβήλωση του αγαπημένου παραμυθιού των παιδιών ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. *Πώς είναι δυνατόν να ξαναδιαβάσω αυτή την ιστορία χωρίς να φαντάζομαι τον Τομάζο να εξερευνά το βαθύ, σκοτεινό δάσος της Μάγκντα;* είπε η Κάντιντα φωνάζοντας.

Η μέρα πήγαινε από το κακό στο χειρότερο, όταν ο Πιρς επιβιβάστηκε τελικά σ' έναν συρμό στον σταθμό Σέρμπιτον, για να ανακαλύψει πως η μοναδική άδεια θέση, σ' ένα τραπέζι για τέσσερις, βρισκόταν απέναντι από την εκκεντρική κυρία και το ασθματικό σκυλί της με την πλακουτσωτή μούρη. Ο Πιρς δεν την έβλεπε συνήθως τα πρωινά, αλλά αποτελούσε μια εκνευριστικά γνώριμη παρουσία στο τρένο της επιστροφής. Προφανώς, δεν ήταν ο μοναδικός επιβάτης που έκανε φιλότιμες προσπάθειες να την αποφεύγει, καθώς την περιτριγύριζαν συχνά οι μοναδικές κενές θέσεις στο βαγόνι.

Η «τρελή με το σκυλί» ήταν ακόμα πιο γελοία απ' ό,τι συνήθως, ντυμένη με βυσσινί ταγιέρ σε τουϊντ ύφασμα, που θα ταίριαζε περισσότερο σε ταπετσαρία επίπλων κάποιου δημοτικού σχολείου.

Ο Πιρς ζύγισε γρήγορα από μέσα του τα υπέρ και τα κατά του να μείνει όρθιος ως τον σταθμό Γουότερλου σε σχέση με το να καθίσει απέναντι από τον «καναπέ με τα-

σεις Πατάκη, σε μετάφραση Φίλιππου Μανδηλαρά), με ήρωα το ομώνυμο ποντικάκι που βγαίνει βόλτα σ' ένα σκοτεινό δάσος.

κούνια». Τότε, πρόσεξε ότι το κορίτσι που καθόταν δίπλα από τη μοναδική άδεια θέση ήταν καλλονή. Ήταν σχεδόν σίγουρος ότι την είχε ξαναδεί στο τρένο. Αναγνώρισε εκείνο το μικρό κενό ανάμεσα στα δύο μπροστινά της δόντια – μια απειροελάχιστη ατέλεια που έκανε τη ζυγαριά του προσώπου της να γέρνει περισσότερο προς την πλευρά του σαγηνευτικού παρά του κοινότοπα όμορφου. Μάλιστα, μπορεί και να της είχε κλείσει το μάτι κάποτε – μία από εκείνες τις στιγμές σιωπηλής επικοινωνίας που μοιράζονταν οι ελκυστικοί και πετυχημένοι επιβάτες που βρίσκονταν μεσοπέλαγα σε μια θάλασσα μετριότητας, σαν γρήγορα αυτοκίνητα αγώνων ταχύτητας που βρέθηκαν στον χώρο στάθμευσης ενός Lidl.

Η κοπέλα θα πρέπει να ήταν λίγο κάτω από τα τριάντα και φορούσε στενή ροζ φούστα, που ο Πιρς ήταν σίγουρος ότι θα αποκάλυπτε ένα ζευγάρι τέλεια πόδια, που τώρα ήταν δυστυχώς κρυμμένα κάτω από το τραπέζι, και άσπρο μακό με μαύρο μπλέιζερ σακάκι. Θα πρέπει να έκανε κάποια μοντέρνα δουλειά στον χώρο των μίντια, που της επέτρεπε να έχει σπορ ντύσιμο όλη τη βδομάδα, όχι μόνο τις Παρασκευές. Η σκέψη του οφθαλμολογικού κατά τη διάρκεια της διαδρομής έκανε την πλάστιγγα να γείρει υπέρ του να καθίσει.

Ο Πιρς έβγαλε το τηλέφωνό του για να τσεκάρει τις βασικές θέσεις αγοράς του χαρτοφυλακίου του. Είχε σημειώσει τόση χασούρα την περασμένη βδομάδα που αυτή η βδομάδα έπρεπε αναγκαστικά να πάει θεαματικά καλά. Έκανε μια νοερή προσευχή στους θεούς των αγορών, ενώ τσίμπησε μια ρώγα σταφύλι από τη μικρή φρουτοσαλάτα που είχε

αγοράσει από το μίνι μάρκετ του σταθμού. Το πρωί είχε χάσει τόση ώρα προσπαθώντας να πείσει τα παιδιά του να φάνε το πρωινό τους, αποκρούοντας συγχρόνως φωνές του στιλ *Πού είναι η Μάγκντα; Θέλουμε τη Μάγκντα!*, που αμέλησε να φάει το δικό του. Είχε κοντοσταθεί για λίγο πάνω από ένα κρουασάν σοκολάτας στο τμήμα με τα προϊόντα άρτου, αλλά η Κάντιντα τού τα είχε απαγορεύσει λέγοντάς του πως είχε αρχίσει να παχαίνει. *Άκου εκεί να παχαίνει;!* Ίσα ίσα που ήταν σε εξαιρετικά καλή φόρμα για την ηλικία του. Παρ' όλα αυτά, ρούφηξε καλού κακού το στομάχι του νιώθοντας την παρουσία του κοριτσιού στη διπλανή θέση.

Ο Πιρς γούρλωσε τα μάτια βλέποντας τα νούμερα στην οθόνη του. Δεν μπορεί να ήταν σωστά. Η μετοχή της Ντάρλινγκτον Ντίτζιταλ ήταν, υποτίθεται, σιγουράκι. Πήρε ασυναίσθητα μια απότομη ανάσα και τότε ένιωσε κάτι να σφηνώνει στο βάθος του λαιμού του. Προσπάθησε να αναπνεύσει, αλλά η μπουκιά κόλλησε ακόμα πιο μέσα. Δοκίμασε να βήξει, αλλά αυτό δεν είχε καμία απολύτως επίδραση στην απόφραξη. *Μείνε ψύχραιμος*, είπε στον εαυτό του. *Σκέψου. Είναι μόνο μια ρώγα από σταφύλι.* Ωστόσο, δεν μπόρεσε να εμποδίσει το κύμα φόβου και ανημποριάς που τον κατέκλυσε.

Ο Πιρς κοπάνησε τα χέρια του πάνω στο τραπέζι και άνοιξε διάπλατα τα μάτια του, κοιτάζοντας με βουβή ικεσία τις δύο γυναίκες που κάθονταν εκατέρωθέν του. Ένιωσε κάποιον να του χτυπάει την πλάτη με μια κίνηση που έμοιαζε περισσότερο με απαλό μασάζ παρά με την άμεση επέμβαση που απαιτούσε η περίπτωση. Και τότε, δόξα τω Θεώ, μια απότομη, δυνατή γροθιά που, δεν μπορεί, σίγου-

ρα θα βοηθήσει. Μ' ένα τεράστιο αίσθημα ανακούφισης ένωσε τη ρώγα του σταφυλιού να μετακινείται ελαφρώς. Πριν κολλήσει και πάλι.

Δεν γίνεται να πεθάνω εδώ, τώρα, σκέφτηκε. Όχι σε αυτό το απαίσιο τρένο, περιτριγυρισμένος από μηδενικά και φρικιά. Και τότε, μια ακόμα χειρότερη σκέψη: Αν πεθάνω σήμερα, η Κάντιντα θα μάθει την αλήθεια. Θα συνειδητοποιήσει τι κάνω τόσο καιρό και τα παιδιά θα μεγαλώσουν γνωρίζοντας τι χαμένο κορμί είναι στην πραγματικότητα ο πατέρας τους.

Από τη θέση του, έτσι όπως ήταν σκυφτός πάνω από το τραπέζι, ο Πιρς είδε το κόκκινο ταγιέρ να σηκώνεται όρθιο, σαν ηφαίστειο που εκρήγνυται, και μια στεντόρεια φωνή να κραυγάζει «ΥΠΑΡΧΕΙ ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΤΟ ΤΡΕΝΟ;!» Σε παρακαλώ, Θεέ μου, σκέφτηκε, κάνε να υπάρχει γιατρός στο τρένο. Θα έδινε ό,τι είχε και δεν είχε για να μπορέσει να αναπνεύσει και πάλι. Ακούς, σύμπαν; Μπορείς να τα πάρεις όλα.

Ο Πιρς έκλεισε τα μάτια του, αλλά συνέχισε να βλέπει κόκκινο – είτε το φάντασμα του βυσσινί τουϊντ είτε από το σκάσιμο των αιμοφόρων αγγείων πίσω από τους βολβούς των ματιών του.

«Είμαι νοσηλεύτης!» άκουσε κάποιον από πίσω του.

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα που του φάνηκαν αιώνες και τότε ένωσε από πίσω του δύο μπράτσα να τυλίγονται δυνατά γύρω από τον κορμό του, να τον ανασηκώνουν από τη σκυφτή στάση του και να του πιέζουν με δύναμη το στομάχι – μία, δύο, τρεις φορές.

